

Nachtwandeling

Ze zeiden dat ze uit een drakenai geboren was. Niet dat ze van die sterke benen had, of dat je haar door de lucht zag vliegen, maar als ze écht kwaad werd, spuwden haar ogen vuur. En soms, op stormachtige avonden, hoorden dorpsbewoners iets op de daken lopen. Geschuifel en gestrompel, gewiebel en gewankel: alsof er iemand was die zich staande probeerde te houden in de stormwind. Dat moest wel iemand zijn die zo stil, zo geheimzinnig was als dat meisje.

Willibrord had haar ook vaak genoeg zien lopen, in haar eentje door de straten. Maar als hij aan zijn ouders vroeg wie ze eigenlijk was, werden ze stil en schudden ze hun hoofd. Niemand wist waar ze vandaan kwam, of waar ze nu eigenlijk woonde. En Willibrord vond zichzelf flink genoeg om verder geen moeilijke vragen te stellen.

Kijk, in dit dorp hadden moeders en vaders, ooms en tantes, liever kinderen die deden alsof ze alles begrepen. Je moest verder maar geen lastige vragen stellen, daar ging iedereen heel hard van zweten.

En Willibrord had zich heus ook wel aan de regels van dit grote 'niet-lastig-zijn' willen houden – dus: gewoon 's ochtends je spullen pakken, op school je sommen maken, 's avonds vertellen hoe de dag was gegaan – als het meisje niet op een goede ochtend voor zijn neus had gestaan.

'Je bent nog iets vergeten.'

Willibrord keek op. Hij was op weg naar school, maar nu stond dit meisje met haar wilde haren zomaar voor hem op de stoep.

'Hoe... hoe bedoel je?' stamelde hij – en dat was, per ongeluk, zijn eerste vraag in jaren. En toen: 'Wie ben je eigenlijk?'

‘Ik bedoel dat je geen jas bij je hebt. Ik heb een leuk idee! En dan zijn we vanavond laat pas weer terug,’ zei het meisje, terwijl ze haar handen in haar zij zette. ‘Trouwens, dat zijn ook niet de goede schoenen, die je daar aan hebt,’ zei ze ook. ‘Niet voor waar we naartoe gaan.’

‘Hoezo?’ stotterde Willibrord opnieuw.

‘Ik laat je iets leuks zien,’ antwoordde het meisje, dat daar nog steeds breed glimlachend voor hem stond. ‘We gaan op pad vandaag!’

Ze wachtte verder niet echt op antwoord, maar ging alvast: ze stak de weg over. Vanaf de andere kant van de straat keek het meisje of Willibrord al volgde. Maar Willibrord had geleerd om op de stoep te blijven lopen. Je mocht heus niet zomaar oversteken, daar werden vaders, moeders, ooms en tantes en de andere dorpsgenoten veel te nerveus van.

‘Nee?’ vroeg het meisje.

‘Nee,’ antwoordde Willibrord.

Het meisje haalde haar schouders op. ‘Oké, dan niet.’ Terwijl ze een kat oppakte, die lekker op een muurtje lag te slapen, riep ze hem na: ‘Dan zie ik je morgen!’

Ze moest wel een heks zijn, of minstens een fee, dacht Willibrord die avond, terwijl hij in zijn bed lag. Hij keek naar het raam. Tussen de gordijnen door kon hij de sterren zien, en ook de bovenste toppen van de lindebomen op het dorpsplein. Die grote, oude bomen dansten in het ritme van de wind: van links naar rechts, van rechts naar links, woei woei, steeds een beetje harder.

Gek, dacht Willibrord bij zichzelf, dat het plots zo hard was gaan waaien. Hij was al bijna in slaap gedommeld toen hij iets zachtjes hoorde stommelen in de dakgoot. Willibrord schoot overeind. Het meisje? Dat moest het meisje zijn! Nee, zag hij later, toen hij op zijn tenen op het bed stond, om door het raam naar de dakgoot te kunnen kijken. Elias, de dikke kat van de burens, glipte met een muis in zijn bek over de dakpannen en sprong naar één van de daken ertegenover.

Daarna ging de wind al heel snel liggen.

De volgende ochtend probeerde Willibrord wel te luisteren naar wat ze hem in de klas vertelden, maar zijn gedachten dwaalden telkens af naar de mysterieuze ontmoeting van de dag ervoor. Even overwoog Willibrord aan zijn juf te vragen wat ze hier in het dorp eigenlijk over het meisje wisten. Maar dat leek hem nog niet zo eenvoudig: Willibrord wist dat er domweg veel dingen waren waar de dorpsbewoners het liever niet over hadden.

Want ook al leerden ze hier op de dorpsschool wel over China, de Noordpool of de eerste man op de maan, niemand van de dorpsbewoners had het dorp ooit verlaten. Niemand was ooit verder gegaan